

— Есента е тръгнала вече. Най-късно утре ще бъде при нас! Но, защо се бави гарванът?

Още не беше изрекъл това и от далечината се зададоха два товарни самолета. Те летяха към гората. А пред тях, като малка мушичка, размахваше криле гарванът. Той преведе самолетите над готовата арка. Направи с тях два-три кръга над бялата трепетлика и кацнаха заедно на полянката пред големия дъб.

Горският свят се струпа около тях и гората екна отново на работа. Едни разтоваряха самолетите, други приготвяваха боите, а трети помагаха на кълвачите. Те скачаха от дърво на дърво, от клонка на клонка и смело размахваха четките, потопени в най-скъпи бои и шареха нежните листенца.

Така през целия ден, така и през нощта...

На сутринта, когато слънцето заби огненото си око в гората, остана изненадано от чудната промяна. До вчера клюмнала и тъжна по отлетялото лято, сега гората пламтеше цялата в нова златна премяна. Есента можеше вече да заповяда.

И есента, наистина, препускаше вече с златната си колесница. Но тя беше сърдита. Хубавото ѝ лице беше покрито с гневни бръчки. Хапеше едно устни и мислеше:

— Колко несправедливи са хората! На всички нося сладки гроздове, сочни круши, червени ябълки, сливи и... още какво ли не. А на всякъде ме посрещат с тъга и скръб по моя брат — лятото. Никои не ме посрещна с „добре дошла!“

И така начумерена есента стигна гората. Но тук стана нещо, което тя съвсем не очакваше. Едва колесницата стигна гората, край нея гръмнаха чудно хубави песни. Тя дръпна, изненадана, златните юзди на конете си. Спря ги и се огледа. Видя високата арка окичена с здравец. Прочете и надписа: „Добре дошла при нас, златокоса гостенко!“ И от сърцето ѝ изхвъркнаха всички закани, с които препускаше към гората. Тя слезе от колесницата си, пое с широка усмивка букетите, които ѝ поднесоха жителите на горското царство и с леки стъпки навлезе в гората. Усмивката не слизаше от устните ѝ. Радостта не напусна сърцето ѝ през целия ден и през цялата нощ.

